

БОРИС ВАСИЛЬОВИЧ ІВАНЕНКО
(1933–2008)

13 березня 2008 року завершилося земне буття чудової людини, знаного архівіста, історика, журналіста, Заслуженого працівника культури України Бориса Васильовича Іваненка.

Ще зовсім недавно його жарти наповнювали архівні коридори, а його доброзичливі ямби як найкращий подарунок до ювілеїв чекали архівісти. Він умів любити людей...

Народився Борис Васильович Іваненко 20 вересня 1933 р. у м. Каневі в родині вчителів. Закінчивши 1956 р. історико-філософський факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, він тривалий час (1956–1966) працював у журналістиці (був членом Національної спілки журналістів України), перебував на партійній роботі (1966–1976, 1979–1989). Упродовж трьох років був біля керма Державного комітету УРСР з телебачення і радіомовлення (1976–1979), обирався депутатом Верховної Ради УРСР X–XI скликань. Понад півтора десятиліття Борис Васильович присвятив архівній справі. 1989 року його було призначено начальником Головного архівного управління при Раді Міністрів УРСР. Добре обізнаний з проблемами в галузі культури, він здійснив вагомий внесок у розвиток української архівістики. На початку 1990-х років, у період складного реформування політичної та економічної систем України, Б. В. Іваненко, спираючись на ядро фахівців архівної служби України, зумів зберегти систему державних архівів, запобігти кадровим втратам, забезпечити стабільний розвиток галузі. Під його керівництвом провадилася робота з демократизації діяльності державних архівів, зокрема розсекречування закритих раніше фондів, приймання на постійне зберігання документів колишніх МВС і КДБ УРСР. Борис Васильович очолював групу з розроблення першого в історії української архівної справи Закону України «Про Національний архівний фонд і архівні установи». Приділяючи значну увагу піднесенню авторитету українських державних архівів на міжнародній арені, Борис Васильович брав участь у міжнародних архівних форумах, сприяв розширенню міжнародних контактів архівістів України з архівними службами іноземних держав. Він був одним із ініціаторів створення Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства, Спілки архівістів України, правління якої очолював в 1999–2000 рр. У другій половині 1990-х рр. Борис Васильович очолював ЦДАГО України.

Його заслуги визнавалися на офіційному рівні – йому було присвоєно звання Заслуженого працівника культури України, він був кавалером орденів Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани» та ін.

Як справжній українець, залюблений в квітучі яблуневі сади малої батьківщини, калиновий цвіт і щиросердних свої земляків, Борис Васильович багато зусиль віддав діяльності Товариства «Чернігівське земляцтво у Києві» як один із його засновників і виконавчий директор товариства.

Борис Васильович Іваненко залишив нас на 75 році життя, сповнений планів і нереалізованих ідей.